

**650328 ไม่มีความไม่จริงในสิ่งที่พ่อครูพูดเรื่องโลกุตระ รายการ ต้ม ตะลุ่ม ต้ม มัง
ครั้งที่ 33**

<https://www.boonniyom.net/51954.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

https://docs.google.com/document/d/1vaNp_JUulWgpLejl2dydYgPk1xcKin-rEUdeg0aGeRI/edit?usp=sharing

ดาวโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/file/d/19Za8M2WKG68B8GUV0uhXaqdUczQY0FH/view?usp=sharing>

และดูวิดีโอได้ที่

https://fb.watch/c1pl_pXnSN/

<https://fb.watch/c1pKaQecrv/> และ

<https://youtu.be/rX9aDO9yJlk>

ตอน ปัญญาอ่านอาการ ลึงค นิมิต ของกิเลสคือโลกุตระ (สื่อธรรมะพ่อครู)

_สู่แดนธรรม... วันนี้วันจันทร์ที่ 28 มีนาคม 2565 ที่บวรราชธานีอโศก

พ่อครูว่า... เรื่องที่จะนำมาอธิบายเป็นเรื่องที่ไม่ใช่สาธารณะบุคคลทั่วไปจะรู้ได้ ต้องไปฟังจากบุคคลที่เป็นสัตบุรุษเป็นพระพุทธเจ้าเป็นผู้อยู่ในฐานะครูที่สัมมาทิฐิมาก่อน ถึงจะพอเข้าใจ แม้จะได้ฟังแล้วจะต้องไปซักไซ้ไต่ถาม ทั้งอรรถทั้งธรรมทั้งพยัญชนะทั้งสภาวะอีกเยอะ จนกว่าจะได้มีปัญญารู้เท่าทันขึ้นมาได้ เพราะสิ่งที่พระพุทธเจ้านำมาแสดงเปิดเผยในโลกนั้น มันคือโลกุตระธรรม มันไม่ใช่ธรรมดาสามัญที่คนทั่วโลกรู้ทั้งโลก ศาสดาทุกศาสนาอื่นๆที่ไม่ใช่พระพุทธเจ้า ยังไม่สามารถรู้ มีพระพุทธเจ้า ชื่อว่าพระพุทธเจ้าทุกพระองค์นั้นจึงจะมีโลกุตระธรรมนี้ขึ้นมา พูด พูดแล้วเขาก็ยังฟังไม่ค่อยขึ้นหรือคนทั่วไป เขาก็คงฟังได้ว่า

ความรู้ก็คือความรู้ ความฉลาดก็คือความฉลาดสิ มันก็เหมือนกัน ใครจะฉลาดมากฉลาดน้อย ฉลาดสูง ฉลาดต่ำ เขาก็เข้าใจกันอย่างนั้น แต่ที่มันไม่ใช่ฉลาดมากฉลาดน้อย มันเป็นความรู้ความฉลาดที่ลึกเข้าไปถึง อาการ ลึงค นิมิต ของจิตเจตสิก รูปนิพพาน พูดโดยอาศัยพยัญชนะแค่นี้ คนสามัญ ผู้ที่เรียนพยัญชนะเหล่านี้มาก็เคยได้ยินได้ฟังพยัญชนะเหล่านี้มาทั้งนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องลึกลับอะไร ใครก็เคยได้ฟังกันมา คำว่าจิตเจตสิก รูปนิพพาน คำที่สื่อสภาวะธรรมที่เป็นของพระพุทธเจ้า เป็นพยัญชนะ ก็ได้ยินได้ฟังกันมาทั้งนั้น

แต่คนที่จะสามารถเข้าไปถึงเนื้อหาสาระของสภาวะแท้ของ อาการ ลึงค นิมิต อาการของจิตมีอาการที่แตกต่างกันเรียกว่าลึงคะ แล้วสามารถอ่านจับนิมิตของอาการนั้น กำหนดหมายจุดสำคัญ อาการสำคัญ สภาวะที่เราจะเข้าใจเองให้ได้ว่าอย่างนี้นะ คุณหมาย หมายเป็นที่ เข้าใจของคุณเอง คุณต้องเข้าใจให้ได้แล้วอย่าให้ผิดเพี้ยน ต้องแม่นยำอย่างนี้กำหนดมาอย่างนี้

ที่นี้การกำหนดหมายอย่างนั้นอย่างนี้ มันจะต้องตรงกับสภาวะของผู้ที่เป็นสัตบุรุษ หรือผู้ที่เป็นพระพุทธเจ้ากำหนดหมายไม่ตรงกัน ถ้าไม่ตรงกันมันก็ต่างกัน ภายนอกกันสัญญาต่างกัน ก็พูดกันไปอย่างโมเม ไม่สามารถเป็นหนึ่งเดียวกันได้ แต่ถ้ามันเข้าใจกันแล้ว สัญญา

ตรงกันกายตรงกัน มันก็รู้เรื่องกันได้ มีนิพพาน ลือไปถึงสภาวะละเอียดลออจนถึงกิเลส
หายาบ กลาง ละเอียด ก็ไม่มีแล้ว ก็รู้ชัดเจน

จิตที่ไม่มีกิเลสมันต่างกันอย่างไร ที่อาตมาตอบคำถามเขาที่ถามมาว่า รู้ได้อย่างไรว่า
ตนเองเป็นอรหันต์ มันก็ต้องรู้สิเพราะว่าเรามีสภาวะอรหันต์ แล้วสภาวะเป็นอย่างไรก็คือว่าง
จากกิเลส ว่างอย่างไร ก็ต้องรู้ก่อนว่ากิเลสเป็นอย่างไร หายาบ กลาง ละเอียด เป็นอย่างไร

กิเลสเกิดทางตากระทบรูป หูกระทบเสียง ลิ้นกระทบรส จมูกกระทบกลิ่น กายกระทบ
สัมผัส โผฏฐัพพะแล้วเกิดอาการกิเลส ต้องเรียนรู้จริงๆเมื่อมันเกิด

ผู้ที่ไม่เรียนรู้และที่หลับหลับตา ไม่เปิดตาหูกมูกลิ้นกาย หลับตาจึงเป็นโจรทำลาย
ศาสนาพุทธ เพราะว่าขบถ ไปจากศาสนาพระพุทธเจ้าหมดเลยไปเอาแบบ เดียรธีย์

ไม่ได้ใส่ความ ไม่ได้ไปว่า ไม่ได้ไปหาเรื่องอะไรเลย แต่มันเสื่อมไปแล้ว คนเสื่อมจาก
ศาสนาพุทธไปจนกลายเป็นความผิดเพี้ยน

พวกที่เรียนพยัญชนะได้ดีแล้วรับยศสรรเสริญโลกียสูง แต่ก็ยังเชื่อว่าหลับตาปฏิบัติ
นั่นเองจึงจะบรรลุนิพพานเหมือนกัน น้อยกว่าน้อยนัก ที่จะพอเข้าใจว่าไม่ต้องไปหลับตา
ศาสนาพระพุทธเจ้ามีจรรณะ 15 วิชชา 8 ไม่ใช่หลับตา อปัณณกปฏิบัติ 3 ก็ระบุ ชี้ชัดบ่งไว้
เลยว่า ต้องมี 3 อย่างนี้ถึงจะเป็นพุทธ ไม่มี 3 อย่างนี้ไม่เป็นพุทธ เอาหลักฐานมาเปิดขนาด
ไหนก็หุทวนลม ว่าเอ็งเป็นใคร เกรสมาคมจะเอาตายยังไม่วันทัว เขายังมีครูบาอาจารย์ แต่ไม่มี
มีครูบาอาจารย์อีก มาจากสำนักไหน ศิษย์พี่ศิษย์น้องไม่มี อาจารย์ไม่มี มาอย่างไร มาคน
เดียว ปางนี้ชาตินี้มาคนเดียว

บอกว่าเป็นพระพุทธเจ้าหรือ ก็ไม่ใช่ บอกแต่ว่าเป็นโพธิสัตว์ ไม่เคยพูดว่าตนเองเป็น
พระพุทธเจ้าสักที ไม่มีวิปัสสนาเรื่องนี้ เขาฟังก็ไม่รู้เรื่อง จนกระทั่งเลิกฟัง ก็ถือว่าเป็นผู้ที่ไม่มี
บารมีต่อกัน คนที่มีบารมีต่อกันฟังรู้เรื่องได้ก็ดี

SMS วันที่ 23-24 มีนาคม 2565

__สติพล จนพัฒนา : แค่เรื่องหลับตาสืบตามว่าแสดงธรรมหรือพูดได้ตลอดชีวิตเลย
ครับ..ตายแล้วเกิดมาใหม่ก็มาพูดได้ต่ออีกครับ..(แน่นอนขอรับรองล้านเปอร์เซ็นต์)

พ่อครูว่า... ใช่ พูดไปอีกเขาก็ยังอายุอยู่ไม่เปลี่ยน

ตอน อาหาร 4 ถึงรูป 24 (สี่ธรรมะพ่อครู)

__ซึ่งชื่อ วิเชียร : กราบนมัสการพ่อท่านด้วยสุดเศียรสุดเกล้า ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณ
เกษตรกรทุกท่านที่สร้างอาหารให้รับประทาน ผมอยู่กรุงเทพฯ สร้างอาหารไม่เป็นและไม่มี
ที่ดินด้วย ถึงจะมีเงินถ้าไม่มีผู้สร้างอาหารให้รับประทานผมอดตายแน่ไม่ว่าท่านจะเป็นญาติ
ธรรมหรือไม่ก็ขอสรรเสริญทุกท่านด้วยความจริงใจ ท่านที่สร้างอาหาร อาหารที่ได้รับประทาน
เหลือผมจะแช่ตู้เย็นไว้รับประทานในวันต่อไปจนหมดไม่ทิ้ง ก็ขอขอบคุณทุกท่านที่สร้าง
อาหารให้ทุกคนได้รับประทานและทำให้ผมมีชีวิตได้ถือศีลปฏิบัติธรรมได้เพราะท่านได้สร้าง
อาหารให้รับประทาน ก็ขอให้ท่านจงมีพลังชีวิตจงยั่งยืนนานทุกๆ ท่านครับ เจริญธรรม กราบ
ขอบพระคุณพ่อท่านครับ

พ่อครูว่า... คุณคนนี้ก็เข้าใจเรื่อง กวฬิงการอาหาร อาหารคือค่าข้าวที่ตนกินเข้าไปเลี้ยง
กายชั้นธ ต้องกินเข้าไปทุกคน ไม่ว่าจน ไม่ว่าผู้ดี ไม่ว่าใครก็ตามที่เป็นมนุษยชาติ เป็นสัตว์
โลก สัตว์โลกก็มี กวฬิงการอาหาร ของตนเอง เครื่องอาศัยของร่างกาย พืชพันธุ์ธัญญาหาร

(พ่อครูยกมะนาวใหญ่ให้ดู) สวนไวพลึง สวนไสหม่วน กล้วยเครือใหญ่(สม.กล้ำขำม้วนบอกว่าวันนี้สวนไสหม่วนตัดกล้วยมาให้ 9 เครือ) อาตมาคงยกไม่ไหว มันอุดมสมบูรณ์เหลือกินเหลือใช้ ไม่ต้องห่วงหอรอก ปลูกเข้าไป ไล่แจกเลย เอามาแจกที่เขื่อนปันสุข แจกในเมืองเลย ใครจะไปบ้าง เอาเขื่อนปันสุขไปแจกในเมืองเลย คือจริงๆที่พูดไม่ได้ประจบประชัน

คือ เรามีกินมีใช้อย่างเศรษฐกิจที่ดีที่สุด เพราะสิ่งที่เฟ้อ สำหรับชีวิต เลย์ปัจจัย 4 ไป ก็จะมีบริหารสำคัญบ้างเล็กน้อยๆ นอกจากปัจจัยและบริหารแล้ว นอกนั้นเฟ้อทั้งนั้น สมัยนี้มากกว่าสมัยพระพุทธเจ้าบ้าง

ชาวอโศกปฏิบัติธรรมะพุทธเจ้าถูกต้องตามธรรม ปฏิบัติธรรมมามีมรรคมีผล ลดละไป ไม่ยึดติด ไม่แสวงหา ปลดปล่อยปลงวาง เพชรนิลจินดา แม้แต่สุดท้ายธนบัตรก็ไม่เห็นสำคัญอะไร อย่างนี้สำคัญกว่า พืชพันธุ์ธัญญาหารเห็นว่าอาหารสำคัญกว่า เพชรนิลจินดา ยิ่งไกล มีปัญหา มีปฏิภาณมองเห็นความจริงอย่างนั้น

แต่คนในโลกเขากลับมองเห็น ทวนกระแสกับพระพุทธเจ้า เขาเห็นเพชรนิลจินดา สำคัญกว่าอย่างนี้ เขาว่าเขามีธนบัตร เขาไม่กลัวหอรอก แต่ไปซื้อกินที่ชั่วโลกเหนือหรือชั่วโลกใต้จะมีกินไหม ทะเลทรายก็ได้ จะมีอุดมสมบูรณ์แบบนี้ไหม แต่ทะเลทรายตะวันออกกลางเขามีน้ำมันมีแก๊ส เขารวยจริงๆ เขาก็ไม่รู้สีกว่าจะเดือดร้อน เขารวยจริงๆมาก เขาใช้เงินซื้อแลกเปลี่ยนเอาตัวนี้ เป็นสิ่งที่เฟ้อเกินของชีวิต

พระพุทธเจ้าตรัสถึงอาหาร 4 กวฬิงการาหาร พุดกันก็พอเข้าใจ

ผัสสาหาร อันที่ 2 มโนสัญเจตนาหาร อันที่ 3 วิญญาณาหาร อันที่ 4 ชักฐัน้อยลงๆ ไปจนกระทั่งถึงวิญญาณาหาร

วิญญาณาหารคือ ความรู้โดยตรงเลย มโนสัญเจตนาหารต้องกำหนดหมาย เวทนา สัญญาเจตนา พอไปผัสสะแล้ว ต้องเรียนรู้ ผัสสะ ทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ สัมผัสภายนอก สัมผัสภายใน หยาบไปจนถึงละเอียดแต่คลุมหมดเลย วิญญาณาหารนี้คลุมหมดเลย

วิญญาณาหาร พระพุทธเจ้าตรัสว่าคือ นาม รูป ถ้าไม่เรียนรู้ นามรูปตั้งแต่ รูป 28 นาม 5 เป็นต้น คุณก็ไม่รู้จักวิญาณได้ดี

ต้องเรียนรู้อย่างสัมมาทฤษฎี แล้วก็มิขของจริง นามรูปสัมผัสจริง จึงจะค่อยไปรู้เวทนา สัญญา เจตนา แล้วก็ ผัสสะ มนสิการ นั่นคือ นาม 5

ถ้าคุณไม่เข้าใจในความหมายของเวทนา จิตเจตสิกต่างๆ สัญญาเป็นเจตสิกอย่างไร เวทนาเจตสิกอย่างไร เจตนาเป็นเจตสิกอย่างไร ผัสสะ มนสิการ เป็นเจตสิกอย่างไร

แล้วไปเรียนรู้ รูป 28 อีก

จึงจะเริ่มต้นมีตา หู จมูก ลิ้น กาย มี 5 กับรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส โภภุญัพพะ จับคู่กัน เข้าสัมผัสกันเข้าเป็นภาวะ 2 มีรูป อธิบายรูปผ่านมาจากอุปาทายรูป ปสาทรูป โคจรรูปหรือวิสัยรูป คุณก็จะไม่เข้าใจเลยว่า อ้อ...จิตนี้ ที่บอกว่ารูปต่างๆนี้เกี่ยวกับจิตด้วย ถ้าไม่มีจิตก็จะไม่ไปพูดว่า ปสาทรูป โคจรรูป ประสาททาง ตาหูจมูกลิ้นกาย แล้วมันทำงาน มันโคจร มันออกมาทำงาน มีการสัมผัส โค มันออกไปหากิน โจร ออกไปทำงาน สัมผัสกับสิ่งนั้นสิ่งนี้ มันก็เกิดรู้ เกิดภาวะให้รู้เป็นภาวะ 2 ภาวะต้องมี 2 เสมอ ท่านเรียกว่า อิติภาวะกับปริสภาวะ ภาวะเพศชาย ภาวะเพศหญิงหรือบวกกับลบ แล้วต้องมาเรียนสักกายะ มาเรียนตัวเรา

ในตัวเรา คุณหาสยังมี หทยรูปอยู่ อยู่ที่ไหน ไม่รู้ อยู่ในนี้แหละ ยากเข้าไปอีก ทางอภิธรรมบอกว่า อยู่ที่หัวใจที่แบ่งเป็น 4 ห้อง อยู่ในห้องใดห้องหนึ่ง ห้องไหนก็ไม่รู้ อาตมาไม่

ได้ไปสำคัญมันหมายความว่าเขาเรียนเขาสอนกัน จะมีน้ำใสๆสีน้ำเงินอยู่นั้นแหละ วิญญาณจะอยู่ตรงนี้แหละ ก็แตกกันไปเรื่อยๆ

หัวใจมันไม่เกี่ยวกับวิญญาณ หัวใจมันคือรูป สุนัขจิ้งจอก ถ้าที่อาศัยของวิญญาณ มันต้องสมอง ไม่ใช่หัวใจ สุนัขจิ้งจอกมันคนละเรื่องกันอย่างนี้เป็นต้น เราฟังแล้วก็นำเสนอไปเรียนทำไมไปอธิบายกันไปให้ฟัง

ถ้าเรียนไม่รู้สภาวะจริงนะก็จะเห็นว่าพวกนี้มันเพ้อ มันจะต่างๆภาษาต่างๆพยัญชนะต่างๆมันเกินมันเพ้อ พวกนี้กลับตาก็จะบอกว่าไปวนวายกับสิ่งนั้นทำไม เป็นสมาธิเป็นฌาน เป็นวิมุตติกลับตาทันที พวกนี้เป็นพวกพญานาคเหมาแข่ง เหมาหมดเลย

หมูนี้ออแรงโอบอย ก็ไม่ค่อยอยากจะทำ เต็มใจจะมีอะไรเข้ามาเยอะ

สู่แดนธรรม... มีคนถามพ่อท่านว่า รู้ได้อย่างไรว่าตัวเองเป็นอรหันต์ โลกนี้โลกหนาก็ไม่ตั้งอยู่ที่อายตนะ เราย่อมไม่กล่าวว่า อายตนะมีทางมาทางไป ไม่กล่าวว่าตั้งอยู่ ไม่กล่าวว่าเป็นการจุติ อุบัติ อายตนะนั้นหาที่ตั้งไม่ได้ หาอารมณ์ไม่ได้ นี่แหละคือที่สุดแห่งทุกข

ผมมีมโนสัญญาเจตนาหาร อยากให้พ่อท่านเอามาช่วยเขียนอธิบายเพิ่มลงไปในปีญญา 8

ตอน คบสัดบุรุษที่จะช่วยดึงขึ้นจากหลุมถ่านเพลิงโลกีย์ (สี่ธรรมะพ่อครู)

_พ่อครูว่า... พระพุทธเจ้าจึงตรัสถึงอุทาหรณ์ นิทานของวิญญาณอาหาร มันเหมือนอย่างกับโจร มีโจรที่ปล้นศาสนา ปล้นธรรมะทำลายธรรมะอยู่ พระราชาจะเอาไปประหารด้วยหอก แทะให้ตายเลย 100 เล่ม เข้ากลางวันเย็น อย่างละ 300 เล่ม เข้ากลางวันเย็น แล้วก็ทิ้งไว้แค่นั้น มันก็ยังไม่ตาย เต็มวันมันก็ยังเป็นอยู่ อาตมาพูดนี้คือหอก เรียกว่า สติ คือ หอก มุข สติคือปากหอก แทะ เข้ากลางวันเย็น รื้อตลอด 24 ชั่วโมง แทะแล้วทะอีก ไม่ได้ไปทะเรื่องอะไรมากมาย

ทะเรื่องสำคัญคือ หลับตาปฏิบัติ นั่งหลับตาปฏิบัติคือ โจรปล้นศาสนาพุทธ ขอรภัยจริงๆเลยนะพูดแล้วก็เกรงใจว่า ไปว่าเขาทำไม จะไม่ว่าได้อย่างไร ก็มันผิด มันหลงผิด เพราะว่ามันเพี้ยนมันหลงผิด ก็เหมือนอาตมาเห็นลูกทำผิดอยู่ต่อหน้าต่อตา แล้วจะบอกว่าลูกทำผิดก็ช่างหัวสงเสริมให้ทำผิดด้วยซ้ำ จะบ้าหรือ

สรุปง่ายๆ ลูกมันก็ติดยา แล้วมันซื่อๆเสพติดมากินอยู่ที่บ้าน เห็นอยู่หน้าพ่อแม่ เราก็ต้องบอกว่าไม่ได้ ต้องพูดแล้วพูดอีก กระหน่ำเลยว่าไม่ดี ก็ต้องพูดแบบนั้นเป็นธรรมดาใช้ไหม อาตมาเป็นความรู้สึกเช่นนั้น เห็นลูกหรือว่าเห็นเพื่อนสหธรรมิก ผิดไปจากของพระพุทธเจ้า อาตมาเห็นใจเข้าใจ เขาก็แสวงหาสิ่งประเสริฐจะไปนิพพาน แต่มันหลงทิศหลงทาง เราก็บอกอย่าไป ทางโน้นเป็นเสือ ขบกินตายหมด อย่าไป

ทักษิณก็บอก พี่เหณะ คนตาบอดจะไปกลัวเสืออะไร ใครเคยได้ยินบ้าง พูดกับเสนาะ เทียนทอง ตาบอดไม่กลัวเสือหรือ มันก็พูดกันไป

เหมือนคนนั่งหลับตา เหมือนคน

ตาบอดหูหนวก พูดไปเถอะ ไม่ได้ยินไม่รู้ ไม่ได้ฟังอะไรเลย

ก็มีคนแสวงหา มีคนไม่มีอคติ มีคนตั้งใจจริงๆค่อยๆรู้ความจริงขึ้นมา อาตมาต้องขอบคุณพวกคุณ ชาวอโศกทั้งหลาย เพราะเป็นผู้ยืนยันว่าธรรมะพระพุทธเจ้านั้น อย่างอาตมาพูด พวกคุณเห็นด้วยเห็นดี ก็มาเอามาศึกษาปฏิบัติจนสามารถปฏิบัติได้ มีมรรคผลจริง จนกระทั่งเกิดวัฒนธรรมเกิดพฤติกรรมของโลกุตระธรรมถึงขั้นสาธารณโภคี มีสาธารณธรรม มีลาภโดยธรรม เอามารวมกันกองกลางและกินใช้ร่วมกัน

ซึ่งในโลกยุคนี้เป็นทุนนิยมสามัญขนาดนี้ คอมมิวนิสต์รุนแรงขนาดนี้ มันไม่น่าที่จะแหวกออกมาเกิดได้ สาธารณโภค เป็นสุดยอดอภินิหารเลย สุดยอดปาฏิหาริย์

คนเขาฟังไม่ค่อยเข้าใจ ไม่รู้เรื่องใดว่าพูดอะไรกันนะ แต่นี้แหละคือสุดยอดเลย ถ้าคนทั้งหลาย เอาแค่ประเทศไทยที่เป็นชาวพุทธมาเข้าใจโลกุตรธรรมนี้ แล้วหันมาใส่ใจศึกษา ได้มรรคผลอย่างพวกคุณบ้าง ถ้าเมืองไทยมีอย่างชาวอโศกสักครึ่งประเทศ รับรองว่าโลกทั้งโลกจะหันมาแลเลย คนทั้งโลกจะหันมาศรัทธา แต่นี้มันน้อยเกินไป ไม่มีน้ำหนักเลย เหมือนผงธุลี อยู่ในฟากกว้าง มันก็เลยไม่สะดุด ก็มันเป็นเรื่องจริงเป็นสัจธรรมอย่างนั้น ไม่มีปัญหาหรือว่าเป็นแต่เพียงพูดความจริง ถึงเวลาก็พูดความจริงสู่กันฟัง

วิญญานาหารก็ยังเป็นเช่นนี้อยู่ มีใจรปลันศาสนา ฆ่าไม่ตาย ทำผิดต่อพระพุทธเจ้า ขบถธรรมะพระพุทธเจ้าอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นวิญญานาหารหรือนามรูป เขาก็ไม่รู้ว่ามันผิดหมด ไม่มีอาหารอย่างนี้ในศาสนาพุทธแล้ว มีอยู่ในชาวอโศกเท่านั้น

ไปถึงมโนสัจเจตนาหาร ท่านเปรียบเหมือนหลุมเพลิง คนมันจะวิ่งลงหลุมถ่านเพลิง ก็มีคนพยายามดึงสองแขนขึ้นมาจากหลุมเพลิง หรือมีบุรุษ 2 คน ดึงอีกคนหนึ่งที่จะวิ่งออกจากหลุมถ่านเพลิง ลงหลุมถ่านเพลิง สรุปลแล้วโง่ทั้งขึ้นทั้งล่อง ก็เลยมีเจตนาที่คนละทิศกลับโลกุตรธรรม

เจตนาผิดเป็นโลกียะ เสวยสุข อยู่กับ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระสูตร มหาสารโปมสูตร ล.12 ข.347

เขามีความยินดี มีความดำริเต็มเปี่ยมในลาภและความสรรเสริญ เขาย่อมยกตนข่มผู้อื่นว่า เรามีลาภสักการะและความสรรเสริญ ส่วนภิกษุอื่นนอกนี้ไม่ปรากฏ มีศักดาน้อย. เขาย่อมมัวเมา ถึงความประมาท เพราะลาภสักการะและความสรรเสริญนั้น เมื่อเป็นผู้ประมาทแล้วย่อมอยู่เป็นทุกข์

เปรียบเหมือนบุรุษผู้มีความต้องการแก่นไม้แสวงหาแก่นไม้ เทียวเสาะหาแก่นอยู่ เมื่อต้นไม้ใหญ่มีแก่นตั้งอยู่ ละเลยแก่น ละเลยกระพี้ ละเลยเปลือก ละเลยเสกิดไปเสีย ตัดเอากิ่งและใบถือไป สำคัญว่าแก่น.

ศีลเป็นสะเก็ด สมานเป็นเปลือก ปัญญาเป็นกระพี้ ภูมิเป็นแก่น ดอกใบผลเป็นลาภสักการะสรรเสริญ

ศาสนาพุทธทุกวันนี้เหลือเพียงใบดอกผลที่เป็นโลกียธรรม สะเก็ดคือศีลก็ยังไม่ มี บอกว่าพระมีศีลเท่าไร ก็บอกว่า 227 นั้นมันเป็นวินัยไม่ใช่ศีล เถานี้ก็ไม่ต้องรู้เรื่องแล้ว

ยิ่งสมาธิ อาตมาพูดไปเถอะ สมาธิของพระพุทธเจ้าคือ สมาธิโต ก็พูดไปเถอะ เขาก็บอกว่า สมาธิคือจิตตั้งมั่นสะกดจิตให้มันแข็งให้มันนิ่งอยู่เฉยๆ ซึ่งมันไม่ใช่ สมาธิของพระพุทธเจ้านั้นจิตใจยิ่งคล่องแคล่วว่องไวเป็น จิตปาคุญญตา ภายนอกก็กายปาคุญญตา ไม่มีกิเลส จิตใจยิ่งคล่องแคล่วว่องไวปราดเปรียว นั่นแหละคือสมาธิของพระพุทธเจ้า

ไม่ใช่ว่า ทั้งกายกรรม วาจากรรม น้จะ คีตะ วาทีตะ แสดงคล่องแคล่ว สื่อภาษาท่าทาง สัมผัสเสียงสำเนียงเขาก็หาว่าพระอรหันต์อะไรยังกับลิง ที่จริงแล้วยิ่งกว่าลิง ไม่ใช่พูดประชดเล่นคารม แต่ความจริงเขาเข้าใจไม่ได้หรอก

เขาเข้าใจว่าอรหันต์ต้องนิ่งขำๆเฉยๆ เขาเรียกว่า สุภาพ ซึ่งฟังแล้วก็น่าสงสารเขาเหมือนกัน

อย่างเรานี่เหมือนเป็นผู้มีกำลังดึงผู้ที่วิ่งลงนรกอเวจีหลุมถ่านเพลิง ดึงพวกนั้นขึ้นมา หรือสองคนจะดึงลงหลุมถ่านเพลิง คนที่จะขึ้นก็คือคนที่ปรารถนาดี ต้องเป็นคนดึงจะลงหลุม

เพลง ดึงคนปรารถนาดีมีสัมมาทิฐิจะขึ้นจากอเวจี แต่ก็มีคนดึงลงไป 2 คน ให้คนที่ถูกดึงนี้มีคนเดียว นั่นคือเจตนา มโนสัญญาเจตนาหาร ส่วนผัสสาหารนั้น ท่านเปรียบเทียบเหมือนวัวไม่มีหนังหุ้มเลย วัวเปลือย ไม่มีหนังหุ้มเลยทั้งตัวแดง น้ำเหลืองเยิ้ม มันจะแสบขนาดไหนมีผัสสะในอาหารข้อที่ 2 ท่านเทียบแล้ว เห็นชัดเจนวัวไม่มีหนังหุ้มเป็นผัสสะอยู่ แล้วจะอยู่อย่างไรมันก็ตาย แสบตายเลย สารพัด สัมผัสกับอากาศสัมผัสกับอะไรต่ออะไรก็แฉะแล้ว ต้องไปถามคุณรุ่งโรจน์ บริจาคหนังให้เขา ที่ถูกไฟคลอก มันจะแสบแค่ไหนทั้งตัวเลยนะไม่มีหนังหุ้มเลย มีแต่แดงเยิ้มกับน้ำเหลือง แล้วมันจะเป็นอย่างไร ผัสสะ

สู่แดนธรรม.. ต้องเปิดรับการกระทบให้รู้ทุกข

พอครว้า... สัมผัสขนาดนั้นยังไม่รู้ทุกขเลย เหมือนที่พระพุทธเจ้าบอกให้เจ้าพนักงานแทงด้วยหอกร้อยเล่ม หอกเล่มเดียวก็ทุกขจะตายแล้ว ถูกแทง แต่ว่าแทงเข้า 100 กลางวัน 100 เย็น 100 ก็ไม่เห็นทุกข เหมือนกับผัสสะ วัวไม่มีหนังมันทุกข มีผัสสะแท้ๆ แต่ไม่รู้จักผัสสะ

สู่แดนธรรม... หาก รับทราบปฏิบัติไม่มีอาหารอะไรปฏิบัติเลย เป็นโมฆะจริงๆเลย หลับตาปฏิบัติ เพราะฉะนั้นจึงกินอาหาร กวฬิงการาหาร ไม่รู้เรื่องโภชนาเนมัตตัญญุตตา ชาคริยานุโยคะ ไม่รู้เรื่องหรรอก อปัลลณกปฏิปทา 3 ไม่รู้เรื่อง ก็อยู่กันไปด้วยความหลงสุข

ปัจเจกชน ก็พิจารณาไป ท่องก่อนฉันอาหาร แต่เสร็จแล้วไม่ได้รู้เรื่องอะไร มันนำสงสารจริงๆ เพราะไม่เข้าใจอาหาร

มีอาหาร ในคัมภีร์สูตร (พตปฏ. เล่ม 24 ข้อ 62)

- 1.การไม่คบสัปบุรุษ เป็นอาหารของ.. การไม่ได้ฟังสัทธรรมที่ถูกต้อง
- 2.การไม่ได้ฟังสัทธรรม เป็นอาหารของ.. ความไม่มีศรัทธา (หรือศรัทธาผิดๆ)
- 3.ความไม่มีศรัทธา (ศรัทธาไม่บริบูรณ์) เป็นอาหารของ.. การทำไว้ในใจโดยไม่แยบคาย (กระทำใจไม่เป็น)
- 4.การกระทำในใจโดยไม่แยบคาย (หรือทำใจไม่เป็น) (อโยนิโสมนสิการ) เป็นอาหารของ.. ความไม่มีสติสัมปชัญญะ
5. ความไม่มีสติสัมปชัญญะ (หรือทำสติไม่เป็น) เป็นอาหารของ.. ความไม่สำรวมอินทรี
6. การไม่สำรวมอินทรี เป็นอาหารของ.. ทุจริต 3 (กาย,วาจา,ใจ ทุจริต)
7. ทุจริต 3 เป็นอาหารของ.. นิวรณ์ 5
8. นิวรณ์ 5 เป็นอาหารของ.. อวิชชา
9. อวิชชา เป็นอาหารของ กวตตัณหา

อาหารสุวิขา-วิมุตติ

1.การคบสัตบุรุษที่บริบูรณ์ ย่อมทำให้การฟังสัทธรรมที่บริบูรณ์ หากคบอสัตบุรุษก็มีแต่แจ้ง

2.การฟังสัทธรรมบริบูรณ์ ย่อมทำศรัทธาให้บริบูรณ์

มีอานิสส์ในการฟังธรรม 5 ประการ ได้ฟังสิ่งที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อน เข้าใจในสิ่งที่เคยได้ฟังแล้ว ทิฏฐิถูกต้องมากขึ้น มีความเลื่อมใสศรัทธาเพิ่มขึ้น

ตอน 'ไม่มีความไม่จริงในสิ่งที่พอครวญเรื่องโลกุตระ (สี่ธรรมะพอครว)

_พ่อครูว่า... ขนาดพบสัตนุรุษแล้วต้องพากเพียร พุดแล้วเหมือนคุยเขาะบอกว่ายกตัวเองหลงแต่ตัวเอง เขาก็ใส่ความอาดมาทั้งนั้นที่เขาพุดมา อาตมาไม่ได้หลงตัวเอง ไม่ได้ยกย่องตัวเอง เพราะว่าอาดมาไม่มี สาธุจิต อย่ากวดยกย่องตนเอง ไม่มี แต่เขาฟังไม่เป็น อาตมาบอกความจริงว่าอาดมาไม่มี สาธุจิต ที่อยากจะมายกย่องตัวเองโอ้อวดตัวเองไม่มี มีแต่พุดความจริงตามความเป็นจริง เพราะความจริงมันไม่มีแล้วในโลก มันไม่มีใครพุดความจริง อาตมาเป็นคนพุดความจริงคนเดียวในโลกยุคนี้ ยืนยันความจริงว่าที่ยืนยันความจริงสำคัญที่สุดก็คือว่า ยืนยันอะไร ยืนยันว่าเป็นพระอรหันต์ เป็นความจริง คนอื่นโกหกทั้งหมดหรือไม่กล้ายืนยันตัวเองว่าเป็นอรหันต์ พุดเสียงไป บรรลอรหันต์แล้วบอกใครไม่ได้ ขึ้นบอกนั้นแหละว่าตัวเองเป็นอรหันต์ก็คือไม่ใช่อรหันต์ ไปนุ่นเลยปราชญ์ท่านพุดอย่างนั้น ดีความไปออกนอกเรื่องนอกราวพระพุทธเจ้า พวกนี้ไปเปลี่ยนแปลงคำสอนพระพุทธเจ้า บาปมัย แต่ไม่ได้พุดซ้ำเติมเขาไม่รู้ก็เลยนำเสนอสาร ก็พุดเตือนสติให้เข้าใจ

เพราะในโลกไม่มีใครกล้าพุดความจริง เพราะเขาไม่มีความจริงที่จะมาพุด อาตมามีความจริงที่จะมาพุดจึงกล้าพุดความจริง และเห็นว่าต้องพุด เพราะคนพุดความจริงมันไม่มี มันมีแต่คนโกหกหมดเลยหรือ ความจริงเขาไม่พุดหรอก อย่าไปบอกว่าตัวเองเป็นพระอาริยะ

เป็นพระอรหันต์ บอกแล้วจะไม่ถือว่าเป็นอรหันต์ ต้องเดาเอานะ จึงเป็นโลกแห่งความมงาย เดาๆ ศาสนาพุทธจึงกลายเป็นศาสนาเดา ศาสนางมๆต่างๆ มงาย เดา เพราะคนจริงมาพุดความจริงมันไม่มีแล้ว

อาดมาอย่ายืนยันให้ฟัง กลับไม่สนใจ แต่ไปสนใจสิ่งที่ไม่จริง มันโง่ มันไม่ไหวแล้วมันเมื่อยสงสารคนเมื่อย

สู่แดนธรรม... พ่อท่านให้เขารู้ เขาเลยไม่สนุก เพราะคนในโลกทุกวันนี้ชอบอะไรที่ทำทนายให้คิดให้เราเอง พ่อท่านมาเปิดเผยว่า อาตมามีความจริงเขาก็เลยไม่อยากรู้ มันเป็นอย่างนั้นหรือไม่ครับ

พ่อครูว่า... จะว่าอย่างนี้ก็ใช่ มันเป็นจิตโง่สนิทเลย อวิชชาว่า ในโลกนี้อย่าไปฝันเลยว่าจะมีคนพุดความจริง อย่าไปฝันเลยจะมีคนจริง มีแต่คนเข้าข้างตัวเอง เห็นแก่ตัว พุดยกตัวอย่างตัวเองทั้งนั้น เขาเข้าใจว่าอย่างนั้นไปเขาไม่เชื่อว่าความบริสุทธิ์สะอาดของจิตบริสุทธิ์สะอาดของคน คนที่จิตบริสุทธิ์สะอาดมันมีจริง เขาไม่เชื่อ ไม่เชื่อว่า มีด้วยหรือในโลกนี้ที่คนจะมีจิตบริสุทธิ์สะอาด มีแต่ความจริงใจ พุดอะไรก็มีแต่ความจริงทั้งนั้น ไม่มีความไม่จริงสักนิดเลย มีด้วยหรือในโลกนี้มีด้วยหรือ เขาไม่เชื่อ

เมื่อไม่เชื่อกับบอกความจริงให้ฟัง เขาก็หาว่าอวดโอ้ ยกด้วยยกตนอีก ไม่ได้ยก อาตมาไม่ต้องยกตัวเองเลย อาตมารู้ตัวเองดีว่าอาดมาสูงหรือต่ำ ใครจะว่าอาดมาต่ำ อาตมาก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร ใครจะว่าอาดมาสูงอาดมาก็ไม่ได้ฟองฟูอะไรใจเลย จริงๆ

อาดมาไม่เคยสะดุ้งสะเทือนเลยในการที่ออกมาทำงานศาสนาแล้ว ถูกเถรสมาคมทั้งหมดเลยรวมกันเลย ทั้ง ธรรมยุตและมหานิกายออกมารวมกันเป็นหมู่เลย เข้ามาขยำอาดมา เขียวหักกันไปเยอะ หมาพิตบูลรุมขยำเขียวหักไปเลย ตอนนี้เขาไม่รู้จะมาขยำอย่างไร เพราะเขียวเขาไม่มีแล้ว

สู่แดนธรรม.. เขาว่าสิ้นโพธิ์รัศมีแล้วทุกอย่างก็หมด จบ

พ่อครูว่า... เขาว่าแต่ละสำนัก พ่อหัวหน้าสำนักตายไป ทุกอย่างก็สลายหายไป อันนี้ก็เป็นจริงสำหรับโลกียะ เพราะว่าโลกียะมันไม่เที่ยง แต่โลกุตระมันเที่ยง มัน นิจจัง(เที่ยงแท้) ฐวัง (ถาวร) สัสตัง(ยืนนาน) อวิปริณามธัมมัง(ไม่แปรเปลี่ยน) อสังหริัง(ไม่มีอะไรหักล้างได้)

อสังกุปปิง(ไม่กลับกำเร็บ) สัจจะของพระพุทธเจ้าได้แล้วได้เลย มันเป็นเรื่องจริง มันเป็นเช่นนั้น

ผู้ที่รับได้มีภูมิธรรมโลกุตระอันประเสริฐก็ได้รับไปอย่างชาวอโศก และผู้ที่สามารถฟังรู้เรื่องขึ้นมาแล้วทุกวันนี้เพราะอาตมาบรรยายแล้ว มันมีปรากฏการณ์จริง มีผลรองรับจากวิธีการอธิบาย จากวิธีการปฏิบัติและคนเอามรรคไปปฏิบัติจนเกิดผล เกิดขึ้นเรื่อยๆ แม้จะขอดขึ้นเรื่อยๆ หาผู้ที่รู้ เนยยะ มันมีเนยเน่าๆ เนยดีๆ ก็ชักจะหมดแล้ว เหลือแต่เนยเน่าๆ ก็ไม่รู้จะทำอะไรก็พยายาม รักษาเนยเน่าๆ ให้มันสดมันดีขึ้นมาหน่อย จะได้มารู้ขึ้นมาบ้าง ก็พยายามอยู่

อาตมาเองพยายามรักษาชีวิต ประคองชีวิตไป ให้ยาวนานหน่อย ทั้งๆที่เมื่อยๆ พุดตรงๆพุดชัดๆ อาตมานะอยากตายแล้ว พุดตรงๆ มันเมื่อยจริงๆ เพราะฉะนั้นก็เอาแต่นอนพัก กินอาหารวันหนึ่งใช้เวลา 2-3 ชั่วโมง โอ้ย.. มันทรมานทรมาน กินอาหารกว่าจะได้ปริมาณเพียงพอที่จะใช้ มันช้า เคี้ยวกิน มันไม่เหมือนคนที่กินด้วยความเอร็ดอร่อย กินด้วยความต้องการ มันพุดไปแล้วคนเข้าใจยาก แต่ก็เอาเถอะพุดความจริงสู่ฟังก็แล้วกัน

ก็พยายาม พยายามที่จะอยู่เพื่อจะสืบทอดต่อยอดของโลกุตระ ที่มันเสื่อมจนกระทั่งตอนนี้ขึ้นมาใหม่ โลกุตระธรรมก็อุบัติขึ้นมาในประเทศไทยชาวพุทธไทย รับได้แล้วก็เอามาสืบสาน สืบสานแล้วมันไม่เหมือนกับที่เขาเข้าใจ เดี่ยวโพธิ์รักษาดายพวกนี้ก็แตกรัง แก่งแย่งชิงดีชิงเด่น ตั้งสำนักขึ้นขัดกัน ก็เราจะพุดไปก่อน มันยังไม่ถึงเวลา เขาก็หาว่ามาอวดดี พุดแก้ตัวไป คอยดูเถอะ ตายแล้วเมื่อไหร่จะเป็นอย่างที่เขาว่า เพราะสำนักต่างๆมันเป็นเช่นนั้น แต่เขาไม่รู้เราโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้า มันไม่มีที่มันจะเป็นอย่างที่ว่านั้น พระสัทธรรมของพระพุทธเจ้านี้ได้แล้วมีแต่จิตที่เป็นญาณัตถธรรมกันหมด

คนที่ เป็นพระอาริยะจริงๆโดยเฉพาะเป็นอรหันต์ขึ้นไปจิตใจจะมี สาราณียะ ปิยกรณะ คุรุกรณะ สังคหะ อวิวาทะ สามัคคียะ เอภิภาวะ พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้หมด มันเป็นอย่างนี้ ถ้ามันไม่ถูกต้อง ไม่สัมมาทิฐิก็จะเป็นอย่างที่เขาว่า หัวหน้าสำนักตายไม่ช้าไม่นานที่ เหลือก็แยกกัน หรือตั้งสำนักแข่งกัน ซึ่งมันก็จริง แต่ก็ยังดีอยู่นะ ชาวพุทธเราดีกว่าเขาก็อิงเคารพครูบาอาจารย์ แม้เขาจะแยกสำนักไปเป็นอาจารย์ หัวหน้าสำนักต่างๆเยอะเยอะเลยยิ่งกว่าหนังกังฟู หนังกำลังภายในหัวหน้าแยกไป พอดังแล้วแยกวง

สู่แดนธรรม... นาเห็นใจพ่อท่านที่อยู่อย่างไม่ได้ทุกข์อาเรียสจ แต่อยู่กับทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้

พ่อครูว่า... อยากยังไม่ตาย ถ้าได้ตายมันก็จะว่างกว่า อย่างที่พุดไปแล้วมันอยากจะตาย แต่มันยังตายไม่ได้ ตายไม่ลง เห็นดาดๆ ก็ฝืนไป มันเป็นการพิสูจน์สัมประสิทธิ์ของพระพุทธเจ้าด้วยว่า จะพยายามใช้อิทธิบาท อยากอยู่ยืดอายุชัยไปอีก ที่พระพุทธเจ้าบอกว่ อานนทฺ เราะยิตถายุชัยไปอีก ถึงกับหรือเกินกว่ากับก็ได้ แต่เราพอแล้ว

อาตมาเกิดมาในปางนี้โพธิสัตว์ระดับ 7 มันต้องไม่มีคนช่วย อาตมาเกิดมาต้องไม่มีตัวช่วย ผู้ที่จะช่วยได้ถ้าช่วย เช่นเอาง่ายๆ

ในหลวงร.9 เป็นโพธิสัตว์เกิดมาในยุคนี้เป็นธรรมิกราช อาตมาก็เป็นธรรมิกราช ในหลวงรู้อาตมาแต่ช่วยไม่ได้ แสดงออกไม่ได้ แสดงออกฟังเลย ศาสนาพุทธฟัง ถ้าในหลวงแสดงออกฟังเลย มีคนถามเข้ามาอาตมายังไม่อยากพุดแต่ตอนนี้พุดไปแล้วละ

เขายกมาว่าแน่จริงทำไมในหลวงไม่เสด็จมาหาโพธิ์รักษ์เลย ท่านไปหาแต่พระที่โพธิ์รักษ์ดำนั่นแหละ

แต่เขาไม่รู้จริงโดย ในหลวงแสดงออกไม่ได้ เพราะท่านรู้สมมติสัจจะ รู้จัก status quo ของมนุษยชาติ ยุคนี้กาละนี้ต้องแสดงออกอย่างไร

เรื่องเล็กซึ่งพวกนี้พูดไปต่อก็คงไม่ดี พอแล้ว พูดแค่นี้ก็เหลือกินเหลือใช้ หลายคนก็หาว่าอาตมาอ้างอิงยกตนเทียบท่าน หว่าตัวเองเป็นธรรมมิกราชอะไรก็แล้วแต่ ซึ่งอาตมาก็พูดไม่รู้ก็ทีแล้วว่าอาตมาจะไม่พูดเรื่องไม่จริง อาตมาพูดอะไรก็เป็นแต่ความจริงทั้งนั้นไม่มีอะไรที่ไม่จริง แต่คนไม่รู้จักความจริงที่อาตมาพูดเท่านั้น ฟังแล้วเขาก็หัวเราะเยาะอยู่ในใจ ว่าทำเป็นคุยโม้ แต่แท้จริงทุกอย่างไม่มีอะไรที่อาตมาพูดแล้วไม่จริง

อาตมาโดยเฉพาะพูดเรื่องธรรมะเรื่องศาสนาเรื่องโลกุตระธรรมเรื่องการแสดงธรรม ไม่มีอะไรที่พูดไม่จริง ไม่มี มีแต่จริงทั้งนั้น

เรื่องสำคัญที่สุดคือเรื่องของโลกุตระที่เรียกว่าสุขว่าทุกข์

ศาสนาโลกียะศาสนาเทวนิยมสอนแต่ดีกับชั่ว ไม่ได้สอนเรื่องสุขเรื่องทุกข์ เขาเข้าใจสุขทุกข์ไม่ได้ เพราะสุขทุกข์เป็น โลกุตระ

สุข ทุกข์ คือมายา เขาไม่รู้แต่เขาจะอยู่กับมายา มายาตัวไหน เขาจะอยู่กับสุข

ศาสนาพุทธจึงไม่มีสุขไม่มีทุกข์ อทุกข์มสุข จิตไม่มีกิเลส จิตสะอาดจากกิเลสแล้ว ไม่ทุกข์ไม่สุขแล้ว

คุณจะรู้ว่าจิตตัวเองไม่สุขไม่ทุกข์ อ่านอาการ ลึงค นิमित อุเทศ อุเทศคือคำที่อาตมาบรรยาย แล้วเอาไปอ่านอาการความจริงของจิต ว่า จิตมันไม่สุขไม่ทุกข์เป็นอย่างไร

จิตไม่สุขไม่ทุกข์ 2 แบบ

จิตไม่สุขไม่ทุกข์ มันมีได้ 2 อย่างคือ 1. แบบเดียรฉัตร 2. แบบพุทธ ซึ่งไม่สุขไม่ทุกข์แบบเดียรฉัตรเขาก็ทำให้สุขไม่ทุกข์ได้คือแบบกดข่ม วิกขัมภนะหรือสมณะกดไว้ได้แต่ไม่ถาวร

แต่ไม่สุขไม่ทุกข์ของพระพุทธเจ้าคือจิตมันหมดความโง่ จิตมันสะอาดบริสุทธิ์จากกิเลสหรืออวิชชา จิตมันเป็นอุเบกขา (ปริสุทธา ปรีโยทาดา มุทุ กัมมัฏฐา ปกัสนรา) มันบริสุทธิ์เพราะตัดกิเลสได้ เลยไม่มีตัวโง่

มันก็เลย รู้ว่าความสุขความทุกข์เป็นมายามันไม่มีจริง จิตก็เลยบริสุทธิ์ว่างจากสุขจากทุกข์ มีแต่ศาสนาพุทธที่พูดว่า ว่างจากสุขว่างจากความทุกข์ ซึ่งศาสนาอื่นไหนเขาก็แสวงหาสุขทั้งนั้น แม้แต่ชาวพุทธที่อวิชชา มีฉันทิฏฐิ ก็จะต้องเอาสุข ยิ่งเอาสุขคือยังหลงสวรรค์ ยังมีสวรรค์ 6 ชั้น เป็นต้น

ผู้ที่บรรลุอรหัตต์แล้วไม่มีสวรรค์ เมื่อไม่มีสวรรค์นรกก็ไม่มี เพราะนรกไม่มีสวรรค์ก็ไม่มี สุขความทุกข์คือนรกกับสวรรค์คือสภาพ เทวะคือภาวะคู่ ถ้าไม่มีก็คือไม่มีหมดไปเลยทั้ง 2 อัน นั่นคือสัจจะที่ยิ่งใหญ่เป็นสุขเป็นทุกข์

ตอน อย่าด่วนสรุปว่าพญาคฤหิตกว่าหรือพญานาคดีกว่า (สี่ธรรมะพ่อครู)

_ร่มเย็น : ลูกขาดปัญญาจึงขอลาปัญหาอย่างนี้ค่ะ ระหว่างพญานาคกับพญาครุฑ หรือโจรปล้นศาสนากับปทปรมบุคคล เจโตกับปัญญา static กับ dynamic เป็นธรรมะ 2 ที่อยู่ในแกนจิตของแต่ละคน สุดท้ายใครจะสั่งสมโต่งไปข้างใด

พ่อครูเคยบอกว่า ส่วนใหญ่ชาวอโศกเป็นพญานาคมาก่อนทั้งนั้น แล้วเหตุใดจึงด่วนสรุปว่าเป็นพญาครุฑดีกว่าพญานาค เพียงเพราะพญานาค ได้ชื่อว่าเป็นโจรปล้นศาสนา ทั้งที่การเป็นปทปรมบุคคลน่าจะเป็นจอมโจรบัณฑิตที่อันตรายกว่าโจรปล้นศาสนาไหมคะ?

xonoomกราบขอบพระคุณยิ่งค่ะ

พ่อครูว่า... คุณก็เข้าใจถูกแล้วนี่

จอมโจรบัณฑิตกับโจรร้ายปล้นศาสนา

จอมโจรบัณฑิตนั่นก็คือพญาครุฑนั่นแหละ อันตรายกว่าโจรปล้นศาสนาซึ่งก็คือพญานาคนั่นเอง

พญาครุฑ หมายถึงปัญญา หมายถึงความรู้ หมายถึงความฟุ้งซ่าน เป็นความรอบรู้ ส่วนพญานาคเป็นการดับความรู้ไปเอาทางมืดดับดั่งนิงเจย ไม่เอาอะไรเป็นพญานาค คนละทิศเลย

ทีนี้ถ้าเผื่อว่าศาสนามีแต่พญานาค ศาสนานั้นก็หมดท่า ไม่มีความรู้อะไรเหลือ ส่วนพวกที่มีความรู้มาก มากขนาดเป็น “ปทปรมบุคคล” คือบุคคลผู้รู้จักพุทธพจน์ก็มาก ท่องจำไว้ก็มาก สอนผู้อื่นอยู่ก็มาก แต่ไม่ได้บรรลุธรรมในชาตินั้นเลย นั่นคือบุคคลผู้เป็น “ปทปรมบุคคล”

ผู้เป็นปทปรมบุคคล ก็มีปัญญาแล้วก็จัดอยู่ในพวกพญาครุฑ ชาวเปรียญ 9 ชาวด็อกเตอร์ พวกพุทธศาสนบัณฑิต รักษาพยัญชนะ รักษาปรัชญา ของศาสนาพุทธไว้

เหมือนอย่างพระมหาประยุทธ์ หรือเจ้าคุณสมเด็จพุทธโฆษาจารย์ ท่านก็ไปประมวลมาทั้งๆที่ปทปรมเต็มไปหมด เอาอาจารย์วาท มารวมกันอีกก็ไม่จบง่ายๆ ของมหายานของเถรวาทก็เอามารวมหมดให้มาก เพราะท่านชอบความรู้ เป็นยอดมหาอภิมหาครุฑ

สู่แดนธรรม... ที่พ่อท่านต้องโจมตีพญานาคมากกว่าโจมตีพญาครุฑนั้น เพราะว่าพญานาคทำให้คนได้ศรัทธามากกว่าพญาครุฑ คนที่สายหลังตา นำหวังมากกว่า

พ่อครูว่า... ยุคสมัยงายมากกว่า และพญานาคนั้นไม่รู้ไม่ค่อยรู้ เพราะฉะนั้นพอรู้เข้าก็จะอ้อ แต่พญาครุฑนั้นรู้มาก อาตมาพูดไปก็มีความรู้สุมหาประยุทธ์ไม่ได้ อาตมาไม่ได้ครึ่งค่อนของมหาประยุทธ์หรือ สมเด็จพุทธโฆษาจารย์ อันนี้ไม่ได้พูดประชด พูดเล่น แต่เป็นเรื่องจริง อาตมาด้อยกว่ามากในความรอบรู้ ท่านเป็นปราชญ์ในทางศาสนาจริง

ความรู้อาตมาเข้าถึงท่านไม่ได้ อาตมาถึงได้พูดเป็นครั้งคราว

สม.กล้าข้ามฝันว่า... พญานาคทุกข์กว่าพญาครุฑ

พ่อครูว่า... ใช่ พญาครุฑ สนุกไปเรื่อย จดบันทึกกับความรู้เพลิดเพลนไปกับความสุข เพราะฉะนั้นก็ไปเตือนสติไม่ค่อยได้ง่ายๆหรือเพราะว่าไม่ได้เห็นความทุกข์ง่าย ๆ ส่วนพวกนี้หลังตาเห็นความทุกข์ง่ายกว่า มันจะมีเหตุผลของมันอีกเยอะเยอะหลายอย่าง

พ่อครูว่า... คู่ต่างๆที่คุณร่มเย็นพูดมา ก็ค่อยติดตามฟัง อาตมาสรุปแล้ว ทุกอย่างมันมี 2 ที่แตกต่างจากมาเรียงทีละคู่ทุกอย่างมี 2 เทียบเคียงความแตกต่าง เท่าที่คุณจะมีปัญญา

SMS วันที่ 26-27 มีนาคม 2565

ตอน การปฏิบัติธรรม เหมือนขึ้นบันได ต้องยึดให้มันไปที่ละขั้น แล้วปล่อยวางในที่สุด (สี่ธรรมะพ่อครู)

_สว่างแสง ขวัญดาว : น้อมกราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูงค่ะ ท่านสิริ เตโช ท่านกล่าวถึง "ความยึด" ได้ชัดเจนมากท่านกล่าวว่า ตั้งแต่เด็กๆเป็นต้นมาท่านทบทวนดู แล้ว ท่านมีความยึดมาตลอด ท่านยึดสิ่งนี้ไปสักพัก พอเลิกยึดสิ่งนี้ก็ไปยึดสิ่งใหม่ เปลี่ยน ความยึดไปเรื่อยๆอย่างต่อเนื่อง ทำให้ลูกได้เห็น ว่า หากเราไม่เรียนรู้จะเลิกยึด อย่าง สัมมาทิฐิ เราก็จะอยู่ในวัฏฏแห่งความยึดอย่างไม่รู้จบสิ้น น้อมกราบพ่อครูด้วยเศียรเกล้าค่ะ

พ่อครูว่า...ใช่ เรายึดตรงนี้เหมือนเราขึ้นบันได ก็ยึดไปที่ละขั้น หากไม่ยึดที่ละขั้น คุณก็ หกล้มสิมันต้องอาศัย ท่านจึงใช้คำว่าอย่ายึดมันถ้อมมัน ไม่ใช่ว่าไม่ยึดอะไร ยึด แล้วก็ทำไป ตามลำดับเสร็จแล้วหมดทุกอย่างต้องมายึด แม้แต่ความเป็นเราเป็นของเรานั้นเป็นตัวจบ ก็คง จะเคยได้ยิน

_งามใบตอง นิลมณี : น้อมกราบนมัสการพ่อครู ท่านสมณะท่านสิกขมาตุค่ะ สี่มาอโศก ไข่แตกแล้วค่ะ มีติดเชื้อ 3 ราย ผู้เสี่ยงสูง 6 ราย สำหรับผู้ติดเชื้อเป็นผู้อายุยาว อาการดีขึ้น แล้วค่ะ วันนี้ได้รับยาจากหมอแดงไทยส่งมาจากบ้านราช ขอบพระคุณอย่างสูงในความห่วงใย กันค่ะ พิสูจน์สาธารณสุขโรคีที่พ่อครูนำพาได้ชัดเจนมาก กราบสาธุค่ะ

พ่อครูว่า... พูดยิ่งสาธารณสุขโรคีแล้วอยากจะขยายความต่อแต่เวลาหมดจบ
สู่แดนธรรม.. สรุปลบ